

{AF}

Як святкували півстолітній ювілей у Ґурові-Ілавецькому

Відзначення 50-ліття Ґурово-ілавецького українського ліцею розпочала наукова сесія, присвячена українському шкільництву. У суботу, 23 червня, відбувся молебень, потім урочисті збори, а на завершення – товариська зустріч випускників. Усіх їх за 50 років було близько 2000.

Митрополит-суєньйор Української греко-католицької церкви Іван Мартиняк, звертаючись до присутніх учасників свята, сказав, що цей ювілей у певному сенсі – небесне чудо. Дивлячись на піввіку історії ліцею у Ґурові-Ілавецькому, бачимо безліч перешкод на шляху його розвитку. Владика вказав також на загрози, які нашої громаді несе нинішній світ. Він вважає, що зараз ми мусимо захистити українську родину. Сьогодні внаслідок різних причин сім'ї розпадаються, молодь емігрує в інші країни, а нащодень люди втрачають багато часу, який могли б присвятити своїм близьким. Вони не хочуть бачити реальний світ, воліють займатися віртуальним.{/AF}

Директорка українського ліцею Ольга-Марія Сич у неофіційних розмовах також визнала, що у нинішніх умовах не вдалося б побудувати такого величавого шкільного комплексу. Сьогодні перед нами головне завдання – зберегти надбання українського ліцею у Ґурові та інших осередках. Ці слова пролунали не лише з уст священослужителів і директорки школи, а й запрошених гостей. Адже до Ґурова-Ілавецького приїхали гості з Варшави і Ольштина – представники парламенту, місцевого самоврядування і навіть військовослужбовці. Присутніми були також українські дипломати з Ґданська. Це свідчить про те, що Ґурово-Ілавецьке, культурним і професійним центром якого став ліцей, має своїх прихильників не лише у Вармінсько-Мазурському регіоні.

Написав Александра Бздель
Вівторок, 06 листопада 2018 18:49

Про повагу, з якою ставиться українська громада до успіхів школи, говорили голова Об'єднання українців у Польщі Петро Тима та голови відділів ОУП в Гіжицьку та Ольштині Катерина Полевчак і Степан Мігус. Саме громадські активісти і представники церков повинні робити все можливе і неможливе, щоб шкільні коридори заповнилися українськими дітьми та молоддю. Подібно, як владика Іван Мартиняк, я силою життєвих обставин тісно зв'язаний і з Ґуровом-Ілавецьким, і з Лігницею. Це дає змогу порівняти ювілеї двох українських ліцеїв. ювілей школи став радісною сімейною зустріччю, на якій згадали «отців-засновників» школи — Теофіла та Ольгу Щербів, а також сьогоднішніх керівників – Мирона та Ольгу-Марію Сичів. «Незлим тихим словом» згадали також десятки вчителів і вихователів, без яких не було б цієї освітньої установи. Ольга Щерба згадує, що не під силу їй було забрати додому усіх квітів, які вона отримала від колишніх учнів, – так багато їх було. У випадку подружжя Сичів було те саме.

Їдучи до Ґурова-Ілавецького, а потім сидючи у залі, де проходили святкові заходи, перед моїми очима немов би пропливали чорно-білі кадри документального фільму про цю школу, про це місто. Хоч я й не став випускником Ґурово-Ілавецького ліцею, моє життя все-таки з ним пов'язане. А все завдяки моїм батькам, які, закінчивши Київський державний університет, опинилися у цьому містечку, неподалік кордону з СРСР. Пам'ятаю, як дитиною з ключем від хати, що висів на шнурку на шиї, чекаю батьків з роботи. Пробіг перед очима і кадр із класу української мови, розміщеної в кінці коридора, де якийсь зловмисник подер українські книжки. Пригадуються й безкінечні розмови вдома батьків про шкільні справи.

Але сьогодні я не дивився ретро-фільм, а був учасником живого дійства, яке вирувало у новозбудованому комплексі будинків, де знаходиться зараз не тільки школа. Ця українська установа стала також найбільшим працедавцем у місті.

Після ювілейного концерту танцювального ансамблю «Думка» почались захоплюючі розмови колишніх Ґуровських учнів. Усі, з ким я спілкувався (Агата Сподарик, Богдан Купер, Вітольд Козубель, Богдан Тхір), з ностальгією згадують свої шкільні роки і наголошують, що 4-річне перебування у стінах українського ліцею мало вирішальний вплив на їхню подальшу долю.

Уже о 6 годині ранку в неділю іду повз шкільний будинок. Із бенкетної зали або коридора лунає українська народна пісня, яку виконують учасники свята акапельно. Отже, не вся українська молодь у нас «телефонні кнопкодави», як казав владика.

Друзі, щастя вам у наступному півстолітті!

РОДИННА ЗУСТРІЧ В УКРАЇНСЬКОМУ ЛІЦЕЇ

Написав Александра Бздель

Вівторок, 06 листопада 2018 18:49

Ігор Щерба □ ПОДІЇ □ №26, 2018-07-01